

SERFÓZÓ SIMON

Sose tudom

*Arcomat hol vonatablakokban
pillantom meg,
hol keritéssáncok fölött,
majd a láthatáron tűnik föl hirtelen.
Sose tudom,
a régi-e vagy az új már,
a végleges,
amelyről mostanában rám ismertek.*

*Vagy nektek elég egyetlen pillantásom,
amely a fénysebességet utoléri,
mint szél a falevelet, elkapva röptében?
Elég egyetlen homlokráncom is,
hogy ne tévesszettek össze senkivel?*

*Már az is elég, ha emlékeztek rá:
arcom együtt úszott
földöntúli égitestekkel?
S hogy miféle szerelmek dúlták fel,
s akár a tiéteket,
miféle idők hasogatták, mint a fejszék?*

*A ködben: vidékek szegénysorának
füstjében már föl se kell tűnnie,
elképzelnetek is elég?*

Ki vigyázná?

*A láthatárral nagyot kerülnek,
bóklászó útszéllel akár,
folyóparttal messze mennék,
nem tudván magam se már
hol, merre csámborognék.*

*Csak az öröme ki ügyelne,
s hogy szét ne zülljenek az álmok?
Csak ahol eddig én őriztem,
a hűséget ki vigyázná,
addig ki őrizné a világot?*

Örök vesztesek

Jánosi Zoltánnak

*Pakol a készülődés,
elmenni innen.
Mintha csomagolna
a fele ország,
maradás nincsen.*

*Útra kel újabb másfél millió,
lelne méltóbb hazát.
Megélhetést máshol keres,
ha már itt nem talál.*

*Fordulnak a sorsok keletről
nyugatra,
ahogy a miénk fordult
hazánkban is hontalanságba.
Semmibe kiebrudaltak:
dagasszunk durva vasat,
igáslovak gerince görnyedjen
hátunkban.*

*Örök vesztesek:
kóbor hazalátogatók lesznek ők is,
itt hagyva bennünket
lukas talpú lábnyomainkkal,
Holdról lecsüngő szárnyakkal.
Ahogy mi is hagytuk az otthoniakat
szemöldökük eresze alatt,
amelyek leomlottak azóta.*

*De megmaradtak a templomok,
s mind a temetők.
Minekünk még megmaradt
az itteni Nap, a fennvaló ég,
ami – ki tudja –
nekik megmarad-e még?*